

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 659/2019
26.06.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радмиле Драгичевић-Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Зорана Павловића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зајечару Кв 129/19 од 17.04.2019. године и Апелационог суда у Нишу 16Кж1 460/19 од 22.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 26.06.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Зорана Павловића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зајечару Кв 129/19 од 17.04.2019. године и Апелационог суда у Нишу 16Кж1 460/19 од 22.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару Кв 129/19 од 17.04.2019. године преиначене су у погледу одлуке о казни правноснажне пресуде Основног суда у Зајечару К 854/12 од 11.07.2014. године, којом је АА оглашен кривим због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. у вези члана 61. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године и којом је истовремено одређено да ће се она извршити тако што ће је издржати у просторијама у којима станује, у коју казну му се урачунава и време проведено у притвору од 12.12.2010. године до 12.03.2011. године као и време проведено у притвору од 14.04.2014. до 16.04.2014. године, пресуда Основног суда у Бору К 94/13 од 27.03.2015. године којом је окривљени оглашен кривим због кривичног дела тешка крађа из члан 204. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци и којом је истовремено одређено да ће се извршити тако што не сме напуштати просторије у којима станује уз примену мере електронског надзора и пресуда Основног суда у Бору К 297/14 од 11.05.2015. године, којом је окривљени оглашен кривим због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. и члана 61. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању

од шест месеци и којом је истовремено одређено да ће се она извршити тако што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује без примене електронског надзора, па је окривљени АА осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године и 10 месеци коју казну има издржати у заводу за извршење кривичних санкција, а у коју казну му се урачунава време проведено на издржавању казне затвора у просторијама у којима станује као и у заводу за извршење кривичних санкција по пресуди Основног суда у Зајечару К 854/12 од 11.07.2014. године као и време проведено на издржавању казне затвора у просторијама у којима станује по пресуди Основног суда у Бору К 297/14 од 11.05.2015. године.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 16Кж1 460/19 од 22.05.2019. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Зајечару Кв 129/19 од 17.04.2019. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног АА, адв. Зоран Павловић, поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адв. Зорана Павловића, је недозвољен.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП ограничени су разлози због којих окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, па следствено томе окривљени на основу члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП, може преко браниоца, поднети захтев за заштиту законитости само због повреда тог законика прописаних у члану 74, члану 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члану 439. тачка 1) до 3) и члану 441. став 3. и 4. ЗКП, учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом.

Бранилац окривљеног АА, адв. Зоран Павловић, као разлог подношења захтева за заштиту законитости, наводи повреду закона из члана 438. став 1. тачка

1) ЗКП, а у образложењу захтева истиче да је првостепени суд својом пресудом „преиначио три правноснажне пресуде од којих су две извршне и трећа, за коју је наступила апсолутна застарелост извршења казне“, а да је другостепени суд донео незакониту одлуку у вези датума апсолутне застарелости извршења казне, наводећи други датум од стварног датума правноснажности пресуде Основног суда у Бору К 94/13 од 27.03.2015. године, против које није била изјављена жалба и она је по ставу браниоца правноснажна даном доношења 27.03.2015. године, а не како је наведено у пресуди другостепеног суда дана 27.05.2015. године, па према наводима захтева нису били испуњени услови за доношење правноснажних пресуда на основу члана 62. став 1. КЗ.

Из изнетих навода по налажењу Врховног касационог суда произилази да бранилац окривљеног уствари указује да су побијане правноснажне пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, због које повреде је подношење захтева дозвољено окривљеном преко браниоца, при чему се не указује на који начин је суд одлуком о кривичној санкцији учинио повреду закона, а из наведеног образложења захтева произилази да се полемише са чињеничним утврђењима суда у односу на датум правноснажности пресуде Основног суда у Бору К 96/13, дакле оспорава се чињенично стање утврђено у правноснажним пресудама и указује на погрешну оцену доказа, а из којих разлога сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП није дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеног и његовог браниоца.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев браниоца окривљеног АА, адв. Зорана Павловића, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци решења.

Записничар-саветник,
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија,
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић